

TEATRY

TEATRO DUE MONDI (WŁOCHY) - "AY L'AMOR!"

Teatro Due Mondì to włoska, niezależna grupa teatralna, od prawie trzydziestu lat tworząca przedstawienia uliczne, dziecięce i eksperymentalne. Podstawą jej działań jest wspólne poszukiwanie ważnych dla zespołu inspiracji, tematów, technik i form teatralnych, a także metod pracy opartych na działaniu zbiorowym, na budowaniu energii zespołowej. Grupa realizowała projekty artystyczne, uczestniczyła w międzynarodowych wymianach i warsztatach, podróżowała po Ameryce Południowej, wystawiała we wszystkich włoskich miastach, a także w wielu krajach Europy, m.in. w Polsce, Francji, Niemczech, Belgii, Norwegii, Holandii, Austrii, Irlandii, Wielkiej Brytanii i Serbii. Zespół jest głęboko zakorzeniony w mieście, z którego pochodzi. Aktorzy Due Mondì założyli w nim Dom Teatru, w którym organizują kursy, przedstawienia, seminaria i konferencje.

W roku 2005 wystąpili w Szczecinie ze spektaklem „Fiesta”- brawurową paradą utrzymaną w klimacie weneckiego karnawału, która poprowadziła publiczność wokół zamkowego dziedzińca wzbudzając entuzjazm publiczności. Tym razem grupa pokaże w Szczecinie swoje najnowsze przedstawienie „**Ay l'amor!**”

„**Ay l'amor!**” to spektakl zbudowany na sekwencji pieśni wziętych z bogatej muzycznej tradycji południowych Włoch i oryginalnie stworzonych polifonii na temat miłości. Postacie wyglądają, jakby wyłoniły się z zakurzonego kabaretu albo z rozsypującego się cyrku lat 30-tych – to teatr biedny, podwórkowy, zbudowany ze sznurka, walizki, drabiny i melodii akordeonu. Aktorzy mają na sobie maski o dwóch twarzach – owa dwoistość wprowadza mnóstwo zaskakujących perspektyw, jednoczesność i sprzeczność emocji: radości i smutku, nadziei i rozczarowania. Zawiera w sobie aspekt życia i aspekt śmierci. Spektakl jest urokliwą, pełną humoru i magii miłosną metaforą.

www.teatroduemondi.it

TEATR STREFA CISZY (POZNAŃ) I TEATR CLIPA (IZRAEL) - „SALTO MORTALE”

Wspólny spektakl niezależnych teatrów – Strefa Ciszy z Poznania i Clipa z Tel Awiwu – powstaje na zamówienie Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego Malta w Poznaniu. Współpraca ta jest efektem działań artystycznych podjętych w ramach obchodów Roku Polskiego w Izraelu. Po czerwcowej premierze w Polsce (tuż po Malcie spektakl przyjeżdża do Szczecina) zespół zaprezentuje się na Festiwalu Teatru Alternatywnego ACCO (Izrael, październik 2008).

Teatr Strefa Ciszy został założony w 1993 roku przez Adama Ziajskiego. W 1995 roku do grupy dołączyli Adam Wojda i Przemysław Prasnowski stając się – obok Ziajskiego – fundamentem Strefy. Wspólnie realizują projekty w przestrzeniach otwartych, zgodnie z ideą „teatru miejskiego”. Wywoływanie efektu wspólnotowego, kreacja zabawy ludycznej, teatralizacja przestrzeni miejskich i życia społecznego oraz relacje interaktywne widz-aktor to najistotniejsze wyróżniki ich autorskich działań. Największe uznanie grupie przyniosły takie realizacje jak „Judasze”, „Wodewil Miejski”, „Postscriptum”, „36,6”, „Nauka Latania”. Zespół występował na festiwalach w całej Europie, a w 2004 roku został wyróżniony nagrodą Ministra Kultury w Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. W Szczecinie występował już wielokrotnie na Międzynarodowym Festiwalu Artystów Ulicy zarówno ze spektaklami, jak również przygotowując specjalne happeningi i akcje uliczne inspirowane konkretnymi przestrzeniami naszego miasta („Bitwy miejskie”, „Punkt odniesienia”).

Clipa Theater został założony w Tel Awiwie w 1995 roku przez Edit Herman i Dymity Tyulpanov'a. Grupa tworzy przedstawienia teatru tańca, które łączą oryginalny język ruchu z wyrazistą formą plastyczną, czego efektem jest kreowany na scenie surrealistyczny świat wyobraźni. Repertuar zespołu zmienia się co roku, a jego główne zainteresowanie artystyczne leży w poszukujących na „minimum”, skupionych na detalu małych projektach salowych, przedstawieniach budowanych dla konkretnych lokalizacji i przestrzeni, jak również we współpracy międzynarodowej.

Grupa stworzyła ponad 25 projektów scenicznych, znacznie różniących się pod względem stylu i rozmiaru. Clipa jest uznawana za czołową grupę teatralną w Izraelu. Jest laureatem znaczących nagród w dziedzinie

teatru ruchu i sztuki performance, a jej prace była prezentowane na festiwalach na całym świecie.

„**Salto Mortale**” - czarny cyrk na sześć fortepianów i dwunastu aktorów. To niezwykle żalobny – zainspirowany prawdziwą historią setek fortepianów, porzuconych na brzegu jeziora przez żołnierzy, którzy po wojnie płądrowali Szczecin. Świadkowie twierdzili, że te zapomniane i opuszczone symbole sztuki klasycznej przez lata murszały, by wreszcie rozpaść się zupełnie, zabierając ze sobą ciężar wspomnień wojennych oraz utożsamiany z nimi status, romantyzm, kulturę ...W oparciu o to wyobrażenie, „Salto Mortale” przedstawia sekwencję poruszających obrazów, prowadzonych przez osobliwą, wykolejoną trupę cyrkową, która kolejno odbudowuje zniszczone instrumenty, następnie bawi się nimi, by w rezultacie, zarówno ich formę jak i ideę, doprowadzić do ostatecznego rozpadu.

www.strefaciszy.info.poznan.pl

TEATRO TATRO (SŁOWACJA) – „BIANKA BRASELLI, KOBIETA O DWÓCH GŁOWACH”

Nazwa tego słowackiego teatru jest równie niecodzienna, jak jego scena i brzmi: Wolne Stowarzyszenie Aktorów, Reżyserów, Artystów, Ich Małżonek, Kochanek, Dzieci, Psów i Kotów, czyli Wędrowny Teatr-Cyrk Teatro Tatro. Grupa powstała w 1990 roku w położonej u podnóża słowackich Tatr Nitrze. Jej twórcy, którzy na co dzień pracują w repertuarowych teatrach, latem spotykają się, aby grać własne przedstawienia, z którymi wędrują przez środkową i południową Europę. Sceną, a zarazem środkiem transportu jest wóz cyrkowy, zwany Maringotką. Odwiedzili z nim zarówno prestiżowe festiwale, jak i małe wioski na zakarpackiej Ukrainie, gdzie nigdy nie dotarł jeszcze żaden teatr.

Teatro Tatro najbliższy jest tradycji teatru jarmarcznego, pełno tu odniesień do doświadczeń zarówno teatru klasycznego, lalkowego, ulicznego, jak też sztuki cyrkowej. Zaczynali od sztuk Ghelderode'a i Szekspira, zaś sławę przyniosła im "Ballada o bandycie" Ondreja Spišáka, wystawiona w 1995 r. Ze swoim największym przebojem - graną w namiocie cyrkowym "Bianką Braselli, kobietą o dwóch głowach" - zawojowali festiwal „Kontakt” w Toruniu i podbili warszawską publiczność.

Słowacki Teatro Tatro jest teatrem magicznym. Niezależni artyści z tej wędrownej grupy w miejscach, do których docierają, rozbijają cyrkowy namiot, by z zaproszoną do wnętrza publicznością stworzyć na kilka godzin wyjątkową teatralną wspólnotę. Mówiący pies, mężczyzna rzucający nożami, lewitujący ludzie, hipnoza, występy klaunów – wszystko to można obejrzeć w cyrku pana Giacomo, którego stajemy się widzami i uczestnikami. Najbardziej przyciąga jednak pokaz magii, bo Giacomo wprawiając w ruch tajemnicze urządzenie zwane panoptikum, potrafi zawładnąć umysłami widzów i spełniać ich sny. Również sny szanowanego obywatela małego miasteczka pana Celerina, który przez całe swoje życie marzy o dalekich krainach, o przygodach między piramidami lub na falach oceanu i miłości egzotycznej, pachnącej podróżami obieżyświatki

Bianki

Braselli.

„Słowacy Ondreja Spišáka urządzili parodię cyrku, pełną starych jak świat clownad, efektownych i skutecznych. Imponowali wygimnastykowaniem, zręcznością manualną, także znajomością sztuczek. Wśród gagów, przekomarzań i ciepłej zabawy potrafili jednak też opowiedzieć coś więcej. W centrum ich scenki odsypiał swój sen niejaki Celerin, pocziwy, nieśmiały mieszcuch. Śnił, że znalazł się w cyrku, że zakochał się w kobiecie o dwóch głowach (ściślej: w jednej z owych głów), że oszalał, że dawał za nią wszystkie pieniądze. I że został w końcu sam ze swym portfelem i niewykupionymi marzeniami o odmianie życia, podczas gdy odchodzący cyrkowcy, odprowadzani światłami reflektorów spod podniesionych brzegów namiotu, zdawali się maszerować prosto w kadr Felliniego.”

Jacek Sieradzki

”Polityka”

www.teatrotatro.sk

HOROS THEATRE COMPANY (GRECJA) - „GOLFO 2.3 BETA”

Zespół powstał w Salonikach w roku 2004. Celem grupy jest skompletowanie repertuaru opartego na tekstach, które reprezentują istotne okresy greckiej kultury (jak melodramat pasterski XIX wieku, renesansowe tragedie, poezje wczesnego renesansu, opowieści średniowieczne, komedie charakterów, dramat antyczny). Inspiracją współczesnego wystawienia „Golfo” była dla grupy Horos tradycja **bulukii** - popularnych, wędrownych trup teatralnych, które działały na terenie całej Grecji głównie od końca XIX wieku aż do połowy 1950 r. Teatr podróżuje po kraju, występując w najróżniejszych przestrzeniach (również nieteatralnych), zawsze starając się nawiązywać żywy kontakt z lokalną społecznością zarówno podczas przedstawień, jak i poza sceną. Oprócz „Golfo” Horos ma w repertuarze oparty na szesnastowiecznym poemacie spektakl *Apokopos* - prezentowany na ateńskim Epidauros Festiwal 2007 i projekt *Nootica* - zbiór komedii charakterów z XIX i XX wieku. **Golfo** to nie tylko najbardziej znany i najczęściej grany w Grecji "tragiczny romans pasterski", ale też hasło wywoławcze całego kulturowego fenomenu. Gdy w wieku XIX kraj odzyskał niepodległość, powstała społeczna potrzeba tworzenia sztuki "zrozumiałej" i szeroko dostępnej. Rozkwitły lokalne teatry amatorskie, a zawodowe wędrowne trupy docierały nawet na najmniejsze wyspy. *Golfo* było ich ulubionym tytułem. Treść znano na pamięć: W równie pięknej, jak biednej pastereczce Golfo kocha się dwóch pasterzy: biedak Tasos (z wzajemnością) i zamożny Kitsos. Tasos ratuje z opresji angielskiego podróżnika i dostaje za to sporo pieniędzy. Może poślubić ukochaną. Jednak przebiegły i zazdrosny rywal snuje intrygę i doprowadza do zaręczyn Tasosa z niejaką Stavroulą, córką bogacza Zisisa. Zdradzona Golfo popada w obłęd, ale w dniu ślubu ukochanego pojawia się, by życzyć mu szczęścia. Tasos pojmując błąd, ucieka sprzed ołtarza, chce wrócić do prawdziwej miłości. Za późno. Ona już zażyła truciznę. Umiera w jego ramionach. On popełnia samobójstwo. Kariera **Golfo** w greckiej kulturze popularnej nie ma sobie równych. Historia pasterki przeniknęła do teatru ludowego i do repertuaru Karaghiozis (teatru cieni), napisana została jako powieść, nagrana jako seria radiowych słuchowisk, przeniesiona na ekrany kin. Odnosiłki do historii słycać nawet w muzycznych przebojach z lat 70. i 80.! W słynnym filmie Theo Angelopoulosa „O Thiassos” (współczesnej wersji Oresteji), wędrowna trupa aktorów jeździ po wyspach (w latach 1939-1952) i gra - oczywiście *Golfo*. Dla współczesnego Greka pokolenia Kakalasa, **Golfo** to wspomnienia z dzieciństwa, i teatr cieni, i maski, które dziś przypominają japońską mangę; to także "narodowe symbole" zarówno w pięknym, jak i w koszmarnym tego słowa znaczeniu.

www.htco.gr

AMT THEATRE COMPANY (ROSJA) – „EGZORCYZM”

Lider teatru, Alexey Merkushev jest aktorem i tancerzem. Studiował w Akademii Teatralnej w Leningradzie (Sankt Petersburgu). W 1986 roku rozpoczął współpracę ze słynnym teatrem muzycznym Avia. W 1987 roku razem z Antonem Adassinskim i innymi niezależnymi artystami założył Teatr Derevo, pierwszy undergroundowy teatr w Rosji. Alexey Merkushev od kilkunastu lat współpracuje z Teatrem Derevo. Jest również współtwórcą i aktorem Teatru Jack & Joe. Doświadczenia, które zdobył podczas współpracy z Derevem pozwoliły mu odnaleźć indywidualny styl teatru fizycznego, opartego na perfekcyjnym opanowaniu ciała. Od 1991 roku Alexey Merkushev prowadzi własne projekty. W Sankt Petersburgu założył autorski teatr Of. W latach 1994 - 1997 był ściśle związany z włoską kampanią teatralną Guascone. Wspólnie stworzyli trzy duże spektakle plenerowe. Później artysta skoncentrował się na pracy solowej. Z powodzeniem wystawiał swoje spektakle w całej Europie. Zagrał też w kilku produkcjach filmowych.

Egzorcyzm to spektakl o drodze, o trudnej, bolesnej, ale jednocześnie oczyszczającej podróży w kierunku zmiany. Punktem wyjścia jest lęk, niemoc, samotność, słabość, umysł pogrążony w chaosie i rozpacz, opanowany przez „złe moce”, pełen agresji i destrukcji. Jednak w krytycznym momencie pojawia się coś bardzo mocnego i jasnego, co przywraca siłę i staje się punktem wyjścia do zmiany, daje szansę na oczyszczenie i odnowienie, na odnalezienie prawdy o swoim życiu. Na spotkanie z samym sobą. Na odzyskanie radości, spokoju, ciszy... Miłości.

TEATR STELLA POLARIS (NORWEGIA) – KONCERT, WARSZTAT, POKAZ TEATRALNY

Jedna z najbardziej znanych niezależnych grup teatralnych w Norwegii. Istnieje od 1985 roku, założycielami

są Mereta Kligen i Per Spildra Borg. Tworzy zarówno spektakle salowe, jak i ogromne plenerowe widowiska oparte na eksplozji koloru, muzyki i ruchu. Swoje inspiracje czerpie z tradycji wędrownych grup średniowiecznych, a także z mitologii i obrzędowości różnych kultur. Grał już dla królów i dla żebraków, na placach i w pałacach, na północnych krańcach Norwegii i w Jerozolimie na dalekim południu.

Na Międzynarodowym Festiwalu Artystów Ulicy pojawią się już po raz czwarty. To oni paradą „The Celebration” wywołali z uliczek Podzamcza duchy średniowiecznego karnawału. Oni zbudowali na zamkowym dziedzińcu monumentalny „Statek szaleńców”. Oni zatrzymali z grupą kilkudziesięciu szczecińskich dzieciaków gigantyczną burzę i odśpiewali pod drzewem pieśń ku czci żywiołów. Oni wreszcie poprowadzili ulicami naszego miasta wędrującą opowieść o hinduskim księciu Ramie, zapraszając do wspólnego orszaku kilkuset widzów – uczestników.

Tym razem zapraszamy na specjalny wieczór koncertowy Teatru Stella Polaris – zespół zagra specjalnie zaaranżowaną muzykę ze swoich spektakli. Repertuar rozciąga się od muzyki średniowiecznej, przez muzykę żydowską, etniczną, nordycką, cyrkową, chóralną i bałkańską po namiętną muzykę cygańską. Wszystko to bardzo blisko publiczności, we wspólnym rytmie, przeplatane pełnymi humoru improwizacjami i działaniami teatralnymi.

www.stella-polaris.com

TEATRO DO MAR (PORTUGALIA) – „NUSQUAM”

Grupa powstała w 1986 roku w Sines, w Portugalii. Specjalizuje się w dużych widowiskach plenerowych, które prezentowała na najważniejszych europejskich festiwalach. W swoich działaniach posługuje się współczesnym językiem artystycznym, który łączy w sobie cyrk, taniec, muzykę, sztuki plastyczne i nowe technologie - video i animację. Praca z ciałem staje się tu podstawą i punktem wyjścia do nowoczesnych poszukiwań formalnych.

„**Nusquam**” to najnowsza, tegoroczna premiera Teatru do Mar. Poprzez ciąg sugestywnych obrazów buduje jeden z wielu możliwych portretów współczesnego człowieka, wpisanego w ciągłą pogoń za iluzją wolności i szczęścia, a jednocześnie skazanego na samotność i izolację, oddzielonego od innych ścianą – w sensie przenośnym i dosłownym, „wmanipulowanego” w system. Okazuje się, że podstawą naszego życia jest konformizm, że ulegamy ciągłym naciskom i przymusom, że dostosowujemy się i przestajemy dostrzegać własne zniewolenie. Działania aktorskie rozgrywają się na czterech ruchomych, siedmiometrowych platformach, przemieszczających się po placu gry i przywołujących coraz to nowe sytuacje, konteksty, znaczenia.

www.teatrodomar.com

TOM „OSKAR” GREDER (AUSTRALIA) – „ALL ABOARD”

Tom Greder ukończył prestiżową szkołę cyrkową w Londynie. Od 18 lat kontynuuje swoją artystyczną podróż po świecie, konfrontując swoją twórczość i umiejętności z najbardziej wymagającą, bo nieprzewidywalną publicznością ulicy. Wystąpił już w ponad 30 krajach jako solista oraz w duecie klaunów „Oskar & Strudel”. Jego unikalny styl i charyzma sceniczna sprawiają, że wszędzie spotyka się z żywiołowym przyjęciem. Bardzo często improwizuje, zapraszając widzów do współtworzenia spektakli, z mistrzowskim refleksem reagując na niespodziewane zdarzenia, rozbawiając i wciągając w działanie przypadkowych przechodniów.

Spektakl „**All Aboard**” czerpie inspirację z wielu lat spędzonych w nieustannej podróży i skupia się na zainteresowaniu komedią interaktywną i teatrem fizycznym. Od 2004 roku prezentowany był w wielu krajach Europy i w Australii. Wspólnie z Oskarem podążamy za zabawkową lokomotywą, która

rozpędzając się coraz bardziej, zabiera publiczność w poetycką i zabawną podróż w nieznaną. To piękna i głęboka parodia ludzkiej kondycji, która ujawnia cały cykl życia i śmierci, mądrości i ignorancji, śmiechu i łez. „All Aboard” rysuje subtelną komiczną paralelę pomiędzy radością i rozpaczą kolejowych podróży...

KONCERTY

BALTIC NEOPOLIS ORCHESTRA (SZCZECIN)

Smyczkowa orkiestra kameralna. W składzie zespołu znaleźli się najlepsi muzycy, aktywnie uczestniczący w lokalnych, ogólnopolskich i zagranicznych projektach muzycznych. Orkiestra wykonuje RÓŻNORODNE kompozycje, od barokowych i klasycznych, aż do dzieł XX wieku. Na stałe współpracuje z muzykami najbardziej znanego na Pomorzu Zachodnim kwartetu smyczkowego Sedina i orkiestry Camerata Nova oraz polsko-niemieckiej Kammer Orchestra z Berlina.

Emilia Goch - kierownik i manager orkiestry. Altowiolistka. Studia Muzyczne ukończyła z wyróżnieniem w 2005 roku. Trzykrotna Stypendystka Prezydenta Miasta Szczecina oraz laureatka nagrody Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego za najlepszy Dyplom w zakresie Sztuk Muzycznych. Od 2005 roku związana z instytucjami artystycznymi regionu, m. in. Zamek Książąt Pomorskich, Klub XIII Muz, Akademia Muzyczna im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu, Filia w Szczecinie.

Jakub Rabizo - koncertmistrz orkiestry. Wybitny skrzypek, koncertmistrz Filharmonii Szczecińskiej, solista i aktywny kameralista. Związany z regionem od 2000 roku. Laureat międzynarodowych konkursów muzycznych w Paryżu, Gdańsku, Heerlen. Jest również pedagogiem szkół muzycznych Szczecina i jurorem konkursów skrzypcowych.

MITCH & MITCH (WARSZAWA)

Mitch & Mitch to pięcioosobowy zespół założony w 2002 roku przez Mitcha i Mitcha. W skład zespołu wchodzi też: James Boned Mitch, Mr. Bitch (dawniej Mrs. Mitch) i Serious Mitch. W roku 2003 Mitch & Mitch wydali swoją pierwszą, legendarną już płytę zatytułowaną „Luv Yer Country”, a w 2006 pojawił się krążek pt. „12 Catchy Tunes (We Wish We Had Composed)”, niezwykle różnorodna kolekcja utworów skomponowanych przez dawno zapomnianych lub zignorowanych geniuszy, którzy znacząco wpłynęli na artystyczną drogę muzyków Mitch & Mitch.

Swoim niezwyklej show Mitch & Mitch siali spustoszenie w wielu miastach Polski (warto wymienić chociażby historyczny, samobójczy występ na Pikniku Country w Mrągowie w 2005 roku) i Europy Zachodniej (między innymi festiwal I.D.E.A.L we francuskim Nantes, czy trasa po supermarketach w Portugalii). Ostatnim znaczącym dokonaniem jest rozszerzenie składu do 10-osobowego combo, wykonującego muzykę na żywo do niemego filmu amerykańskiego z roku 1925, zatytułowanego „Zaginiony świat”.

Przyszłość rysuje się w jasnych barwach dla Mitch & Mitch. Nie bacząc na okoliczności, zamierzają oni kontynuować swój Neverending Tour, demolując kluby i stadiony, wyciskając piętno na każdym, kto odważy się przyjść na koncert. Żaden lokal nie jest za mały, żadne miasto zbyt czyste i żaden kraj zbyt odległy, nawet Dania.

skład: Mitch - gitara, klawisze, głos; Mitch - bas, głos; Serious Mitch - perkusjonalia, gitara, melodika, klawisze, głos, urok osobisty, Mr. Bitch - gitara, perkusjonalia, sampler, parszywy głos, James Boned Mitch - perkusja, perkusjonalia, sampler, mikro głos oraz towarzysząca zespołowi sekcja dęta

www.mitch-and-mitch.com

BUDA FOLK BAND (WĘGRY)

Buda Folk Band powstał w 2000 roku. Jego członkowie zaczęli wspólnie grać jeszcze w szkole muzycznej,

gdzie ich nauczycielami byli między innymi członkowie Muzsikas Ensemble tacy jak Sándor Csoóri i Péter Éri – wirtuozi o światowej sławie. Od początku nauczyciele mówili im, że tradycyjnej muzyki węgierskiej trzeba uczyć się z pierwszej ręki. Słowa te stały się inspiracją do podjęcia przez zespół podróży w regiony zwane „historycznymi Węgrami” (w których zawiera się m.in. Transylwania oraz inne tereny, znajdujące się obecnie poza granicami kraju). Odnaleźli tam źródła własnej kultury, a także muzyków, którzy stali się ich mistrzami, takich jak skrzypek Sándor Fodor 'Neti' z Kalotaszeg czy muzycy z wioski Magyarpalatka w Transylwanii. Te podróże, doświadczenia i umiejętności stały się podstawą własnych poszukiwań twórców Buda Folk Band. Ich repertuar zawiera utwory z Kalotaszeg, Szatmár, Szék, Magyarpalatka, Vajdaszentivány, Bonchida.

MUSAFIR (INDIE)

Słowo “Musafir” oznacza “wędrowanie” i oddaje charakter zespołu, którego muzycy, pochodzący z różnych kast i religii, podjęli decyzję o wspólnej artystycznej podróży. Założyciel grupy Hameed Khan zaprosił do współpracy najlepszych muzyków z różnych części Radżastanu (stan w północno-zachodnich Indiach), łącząc różne style i tradycje (każda z kast ma własny repertuar i charakterystyczne instrumenty). Jednocześnie grupa czerpie inspiracje z innych obszarów kulturowych - wykonuje muzykę cygańską, hinduską, perską i mongolską, etniczną i religijną, często bazującą na bardzo skomplikowanych rytmach. Musafir współpracował z takimi wykonawcami jak m.in. Chico Bouchiki (Gypsy King), Natacha Atlas, Lakshmi Shankar, Herni Texier, Thierry Robin, Henri Agnel.

Podróż, w którą wpisana jest otwartość, zarówno na nowe doświadczenia muzyczne, jak na spotkanie miejsc i ludzi, jest dla nich sposobem na wyrażenie i spełnienie własnego życia. Jak twierdzi Hameed Khan: „*Dla nas zostanie w tym samym miejscu jest zatrzymaniem rytmu wszechświata i śmiercią.*”

Zespół występuje w Polsce po raz pierwszy - zagra tylko w Szczecinie, na specjalne zaproszenie IX Międzynarodowego Festiwalu Artystów Ulicy.

Więcej informacji na stronie: www.musafirmusic.com (strona w budowie)

http://www.shaiprod.com/v2/prod_musafir_accueil.php

MITSORA (WĘGRY)

Monika Miczura – węgierska wokalistka, obdarzona jednym z najpiękniejszych głosów wśród dzisiejszych wykonawców pochodzenia romskiego, od lat walczy o prawo do własnej muzyki, „łączącej nowoczesność z instynktem”, przeciwstawiając się jednocześnie stereotypom dotyczącym cygańskiego folkloru. Dzieciństwo spędziła w węgierskiej wiosce, jako nastolatka zamieszkała z rodzicami w Budapeszcie, w latach 80-tych została wokalistką bardzo popularnego w tym czasie zespołu "Ando drom" („W drodze”) promującego muzykę Romów. W 1998 roku zagrała rolę Nory Luki, piosenkarki o niepokojącym głosie, której rozpaczliwie poszukuje Romain Duris w filmie "Gadjo Dilo", a w 2004 wzięła udział w produkcji muzyki do filmu "Swing" Tony'ego Gatifia. W 2003 założyła zespół "Mitsoura", którego priorytetem jest „nieograniczona wolność twórcza”. Przez swoją muzykę, w której pobrzmiwają akcenty elektroniczne, nuty rockowe, jazzowe czy nawet klasyczne, muzycy łączą inspiracje indyjskie i bałkańskie w niepowtarzalną, intrygującą całość. Ich koncertom towarzyszą hipnotyczne efekty wizualne.

Ludzie mają bardzo ograniczone i błędne pojęcie o tym, co kryje się pod hasłem "muzyka cygańska". Muzyka to przecież pomieszczenie różnych wpływów, a każdy instrument wnosi do niej własny, niepowtarzalny klimat. Jestem artystką XXI wieku, wychowaną w romskiej rodzinie, ale jednocześnie pozostaję otwarta na świat i mam nowoczesne spojrzenie na muzykę.

www.mitsoura.net

THE SHIN/EGARI (GRUZJA)

Zespół The Shin powstał w 1998 roku w Niemczech, gdzie część członków zespołu w owym czasie mieszkała. W swoim kraju - Gruzji są uważani za najlepszych muzyków i kompozytorów. The Shin/EgAri zwany „teatrem instrumentalnym” jest dźwiękowym spotkaniem ze światem. Polifoniczny i wirtuozerski styl gruziński styka się z jazzem, funky, flamenco, Ravelem i Shakti. Ich muzyka jest wyrafinowana, zaskakująca, humorystyczna i zawsze niezwykle ożywiająca. Muzyczne dialogi The Shin/EgAri nie znają granic, a za każdym razem brzmią zupełnie inaczej. Muzycy tworzyli już dla teatru, filmu, telewizji i radia w rodzinnej Gruzji, jak i na całym świecie. Współpracowali z wieloma muzykami o światowej sławie. Koncertują na wielu festiwalach, a w tym roku po raz pierwszy wystąpią w Polsce. Oprócz muzyków na scenie zobaczymy także śpiewaków i tancerzy tradycyjnych. The Shin/EgAri to niekonwencjonalne połączenie elementów archaicznych i nowoczesnych, kaukaskich instrumentów, gruzińskich harmonii i brzmień jazzowych. To dialog pomiędzy Wschodem i Zachodem, starym i nowym, „nami” i „nimi” – dialog, który istnieje w gruzińskiej kulturze od wieków.

www.theshin-music.com

DIKANDA (POLSKA)

Dikanda to słowo, które w jednym z afrykańskich dialektów oznacza rodzinę i ono właśnie dokładnie oddaje ducha zespołu - żyją i pracują jak w małej rodzinie. Grupa powstała w 1997 roku w Szczecinie. Miłość do muzyki tradycyjnej i ciężka praca pozwoliły im stworzyć własny styl i oryginalne brzmienie. W ich w całości akustycznym repertuarze słychać inspirację kulturą Orientu, folklorem bałkańskim – macedońskim i cygańskim. Cechą charakterystyczną stylu Dikandy jest tworzenie nowych słów i znaczeń w komponowanych przez siebie utworach. Wydali 4 [płyty](#), zagraли setki [koncertów](#), wystąpili na wielu znaczących europejskich festiwalach. Zdobyli liczne nagrody i wyróżnienia. Koncerty Dikandy to niepowtarzalna podróż po muzyce świata, żywiołowe spotkanie pełne energii, charyzmy, prawdziwych emocji, radości i wzruszenia zarówno dla publiczności jak i samego zespołu. Grali w azjatyckiej części Rosji, w Indiach i w większości krajów Europy. Dikanda to: Ania Witczak - śpiew, akordeon; Kasia Dziobak - skrzypce, śpiew; Daniel Kaczmarczyk - bębny; Piotr Rejdak – gitara; Grzegorz Kolbrecki - kontrabas

www.dikanda.com

PRODUKCJE FESTIWALOWE

ORION - MUZYKA MIASTA

„Orion – Muzyka Miasta” to prawykonanie kompozycji Willema Schulza (którego ojciec urodził się i dorastał w Szczecinie), w formie plenerowego performance'u muzycznego. Wydarzenie zainspirowane odkryciem (Małgorzaty i Edwarda Gardasiewiczów) analogii występujących pomiędzy usytuowaniem szczecińskich gwiazdzistych placów, a układem trzech gwiazd leżących w gwiazdozbiornie Oriona (w trakcie performance'u pokaz fotografii przygotowanych przez Państwa Gardasiewiczów – Al. Papieża Jana Pawła 42a, wejście od ul. Śląskiej).

Willem Schulz: *Czy w Szczecińskim układzie trzech centralnych placów chodzi o odzwierciedlenie „pasu Oriona”? Przypuszcza się, że XIX - wieczni budowniczości inspirowali się obrazem nieba, podobnie jak było w przypadku formacji egipskich piramid w Gizeh. Gwiazdy są indywidualiami wpisanymi w krążące po nieboskłonie gwiazdne ansamble. Patrząc z daleka, stwarzamy w wyobraźni nowe konotacje, gwiazdy układają się nam w obrazy, którym nadajemy nazwy i znaczenia, gdyż czegoś w nas dotykają i pobrzmiewają w umyśle, choć one same nie muszą mieć z tym nic wspólnego. „Orion – muzyka miast”a to artystyczne odzwierciedlenie tej zasady: niecodzienni i kreujący nowe sytuacje muzycy przechodzą środkiem Placu Grunwaldzkiego, krążą wokół siebie, zbliżając się i oddalając, wydając niezwykle odgłosy w bliższych i dalszych rejonach placu, przyciągają się, spotykają i odpychają. Widz komponuje z nich własne obrazy, związki i historie, w zależności od tego, co postrzeżę, w jakim świetle mu się ukazały. W taki sposób chaos, zasadniczo zawierając nieskończone możliwości zastygnie w cudnym oddziaływaniu. A pozorny dyrygent, jakby w stanie nieważkości, może poddać się rytmowi ciągnących niebem obłoków.*

Czas: 3, 4, 5 lipca godz. 15.00 -15.40, 16.00 – 16.40, 17.00-17.40 (5-go lipca 17.00-18.00)

Miejsce: Plac Grunwaldzki oraz podwórze kamienicy pod adresem Al. Papieża Jana Pawła II 42a (za apteką) – wejście od ulicy Śląskiej.

Instrumentarium: sopran, skrzypce, altówka, wiolonczela, kontrabas, perkusja, saksofon, puzon, akordeon.

Występują: Anke Züllich-Lisken, Susanne Schulz, Johanna Geith, Willem Schulz, Andreas Müller, Fanja Raum, Shawn Grocott, Eva Zöllner, Jens Brülls, Gerd Lisken, Przemysław Olszewski, Daniel Kaczmarczyk, Piotr Starzyński, Waldemar Nicek.

Kompozycja i prowadzenie: Willem Schulz

Partnerzy/współorganizatorzy:

Wilde Rose e. V (Melle, Niemcy)

Pommersches Landesmuseum (Greifswald, Niemcy)

Fundacja Współpracy Polsko-Niemieckiej

<http://www.willemschulz.de/>

DOKĄD?!

„Dokąd?!” to projekcja wędrówki człowieka po świecie własnej wyobraźni – marzeń, lęków, tęsknot, potrzeb. To intensywna podróż w głąb siebie: pełna nierealnych obrazów, spotkań z własnymi demonami, z urzeczywistnionymi pragnieniami, z własnym strachem. To opowieść o zagubieniu i nieprzystosowaniu, walce z przeciwnościami, buncie przeciwko nieakceptacji, poszukiwaniu szczęścia i spełnienia oraz próbie odnalezienia własnego miejsca w świecie.

Przedstawienie plenerowe zrealizowane dzięki współpracy Ośrodka Teatralnego Kana i Ośrodka Poszukiwań Teatralnych Schloss Bröllin z Niemiec przez kilkunastoosobowy zespół aktorski, składający się z członków Teatru Kana, Teatru Karton, Teatru W Krzywym Zwierciadle i Teatru Oczy Ku Niebu, a także aktorów niezrzeszonych. Spektakl oparty jest na bogactwie form plastycznych inspirowanych malarstwem surrealistycznym. Odrealniona sceneria przenosi nas w świat nieskrępowanej wyobraźni. Działania aktorów wpisane są w dziwne, niepokojące rytmy muzyczne, które wyznaczają kolejne „etapy” wewnętrznej podróży przywoływanych na scenie postaci. Ruch jest tutaj podstawą: tematem i sposobem ekspresji. Szczecińską premierę „Dokąd?!” poprzedził pokaz powarsztatowy w Schloss Bröllin zrealizowany 24 maja br.

WARSZTATY

TEATR STELLA POLARIS - poprowadzi 4-dniowe warsztaty z grupą około dwudziestu młodych ludzi – efekty tej pracy będą zaprezentowane podczas specjalnego, finałowego pokazu, w ostatni, sobotni wieczór festiwalu. Warsztaty ukierunkowane są na techniki ekspresji szamańskiej. Uczestnicy będą pracować nad ruchem, śpiewem, rytmem i tańcami starożytnymi. Będą poszukiwać w sobie nowych postaci-osobowości: ptaka, głodnego wilka, konia, a może małpy? Będą również zmagać się z akrobatyką, szcudłami i żonglerką.

BARBARA WILIŃSKA – pasjonatka śpiewu, pracy edukacyjnej i wspomaganie rozwoju dzieci i dorosłych. Śpiewa polskie pieśni ludowe oraz pieśni innych tradycji słowiańskich (serbskie, bułgarskie, rosyjskie, ukraińskie) Improvizuje głosem. Od 7 lat prowadzi warsztaty głosowe. Koncertuje śpiewając i grając na lirze korbowej, gitarze lutniowej, dulcimerze i innych instrumentach strunowych solo, z zespołem „Charivari” i z innymi grupami. Na repertuar składają się pieśni: dziadowskie, liryczne, obrzędowe, śpiewane a apella luz z towarzyszeniem instrumentów, z wykorzystaniem nietypowych technik wokalnych (tzw. „biały głos”).

Każdy człowiek może śpiewać, jeżeli tego chce. Próbując, eksperymentując i ćwicząc rozpoczyna proces poszukiwania swojego sposobu śpiewania, swojej ekspresji, swojej „ścieżki głosu”. Warsztat przeznaczony jest dla osób pragnących wzbogacić swoje doświadczenia związane z oddychaniem i używaniem głosu, rozwinąć umiejętność śpiewania i krzyku oraz doświadczyć, że wbrew własnym przekonaniom można śpiewać, jeśli się tego chce. Proponuję uczestnikom warsztatów wejście w spokojny proces samoobserwacji i doświadczania sygnałów płynących z własnego ciała podczas serii ćwiczeń oddechowych, fonacyjnych i artykulacyjnych, ćwiczenia rytmiczne z uruchomieniem całego ciała, próby bezpiecznego wydobywania głośnych dźwięków i śpiewu „białym głosem”, proste improwizacje oraz zabawy ruchowo-głosowe.

Zapraszam – Barbara Wilińska

JOHN ENEMUO – pochodzi z Nigerii i stamtąd też czerpie inspiracje muzyczne. Od kilku lat mieszka w Polsce. Podczas festiwalu poprowadzi warsztaty z dziećmi z gry na bębnach oraz tańca afrykańskiego. Będzie to nauka brzmień, rytmów, współpracy i „rozmowy” pomiędzy instrumentami. Od bardzo prostych i podstawowych uderzeń po skomplikowane, wielopoziomowe struktury rytmiczno-melodyczne. Bębny grają melodie – radosne, poważne, groźne. Rytm tworzy ramy dla muzyki, budzi radość, uspokaja gniew, porusza ciało i otwiera duszę. W sali czy w plenerze – muzyka jest zawsze rozmową – z ludźmi i przestrzenią.

Taniec – to nauka kroków i specyficznego ruchu. Nauka współpracy ciała z instrumentami. Poruszanie tych partii ciała, o których posiadaniu Europejczycy zapomnieli. Ten taniec relaksuje ciało i napętnia ducha radością, budzi radość i zmywa zmęczenie w twórczym wysiłku.

www.akachukwu.art.pl

NOCNE KINO

GUGARA

reż: [Andrzej Dybczak](#), [Jacek Nagłowski](#), Polska 2008, czas trwania: 67 min.

Gugara w języku Ewenków oznacza dźwięk dzwonek zawieszanych na szyjach reniferów. To jeden z niewielu dźwięków, jakie można usłyszeć w tajdze, ale ostatnio i on ucichł. Dymitrij i Tatiana - ostatni pasterze w całym okręgu stracili całe swoje stado. Wkrótce, tak jak wszyscy inni Ewenkowie pozbawieni reniferów, będą musieli przenieść się z lasu do zupełnie innego świata - niezbyt odległej rosyjskiej wioski. Ich najstarszy syn Kola już tam jest. Film "Gugara" jest historią o rozpadzie małej syberyjskiej społeczności. Ten obserwacyjny dokument opisuje pełen paradoksów świat byłych nomadów i pasterzy reniferów, zmuszonych do porzucenia tradycyjnego sposobu życia. Bohaterowie filmu znajdują się na różnych etapach rozstawania się z dotychczas znanym sobie światem.

EL RAVAL, LA ALEGRIA DEL BARRIO (Radość sąsiedztwa)

reż. Carlos Callero, Hiszpania 2008, czas trwania: 45 min.

Prezentacja i premiera filmu dokumentalnego, który przedstawia badania na temat działań artystycznych sąsiedztwa i ich oddziaływania społeczno-kulturalnego. Idea filmu wyrosła z zaangażowania pewnej liczby mieszkańców w dynamiczne życie dzielnicy Raval. Włączywszy się w prace badawcze na kilka lat, stali się oni świadkami zróżnicowania i bogactwa propozycji pojawiających się w tej dzielnicy oraz najbardziej pozytywnej strony Raval jako laboratorium generującego wysiłki artystyczne. Film ukazuje moc muzyki i twórczości artystycznej w pokonywaniu uprzedzeń, przekraczaniu barier i skupianiu ludzi w celu umożliwienia im dzielenia się doświadczeniami i wzmacniania szacunku wśród mieszkańców.

WYSTAWA

„ŚWIATŁOCZULE OBRAZY” INNA FOTOGRAFIA: PAWEŁ KULA, SŁAWOMIR SLAVO DECYK, PIOTR RYBKOWSKI

Język fotografii kształtował się od lat 40-tych XIX wieku i początkowo użyteczność obrazów była najważniejsza (szczególnie dla klientów zakładów fotograficznych). Wynalazek ten jednak ma też olbrzymi potencjał kreatywny, który wykracza daleko poza to, co możemy sobie wyobrazić. W końcu fotografia to przede wszystkim zjawisko światłoczułości, które jest wszechobecne i pojawia się niezależnie od naszej woli. Pierwsze uzyskane przez człowieka zdjęcia nie przypominały znanego nam świata. Pionierzy fotografii rejestrowali zatłoczone miasta, a zobaczyli wyludnione ulice. Widzieli dziwne światło na niebie, wielokrotnie widoki przedmiotów i przezroczyste, jakby nie do końca uformowane ludzkie postacie. To właśnie ten potencjał fotografii został wykorzystany w projekcie „Solaris”, który został zainicjowany w Szczecinie w 2000 roku przez Sławomira Decyka, Pawła Kulę i Diego Lopeza. Efekty projektu można zobaczyć w Piwnicy Kany.

WIEJSKI FESTIWAL SZTUKI W STRZELEWIE

Wiejski Festiwal Sztuki narodził się w 1998 roku w gospodarstwie Zygmunta Helanda, prowadzącego Ośrodek Poszukiwań Twórczych w Strzelewie. Od kilku lat współorganizowany jest przez Teatr Brama, a od 2006 roku Teatr Kana zaprasza tam artystów goszczących na Międzynarodowym Festiwalu Artystów Ulicy. Dzięki temu sztuka ta dociera także do mieszkańców spoza miasta. Za każdym razem w gościnnej przestrzeni Strzelewa buduje się niepowtarzalna atmosfera twórczego spotkania, wspólnej pracy warsztatowej, spektakli, koncertów i tańców do białego rana. Warto tam zajechać.